

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ε. ΕΥΘΥΒΟΥΛΙΔΗ

ΣΤΕΡΧΙΕΣ

ΘΑΛΑΣΣΕΣ

ΒΑΝΙΪΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ανάμεσα στην Ομηρική Τροία και στο μεγάλο Πόντο, βρίσκεται η ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΔΑ. Καθαρόαιμη ελληνορωμαϊκή πόλι, κλειδί και Βίγλα μεγάλων κατακτητών. Έχει τη θέση μέσα στο μεγάλο γεγονός της ύπαρξης της, νάναι νησί σε μια υφάλμυρη λίμνη που δεν τ' άντεχε να μη γονημοποιή-ται με τη θαλάσσια μάνα, μ' ένα φυσικό κανάλι, όσο να χω-ρουν να μπαινοβγαίνουν τα πλεούμενα στο μεγάλο πέλα-γος, μαζί με τα ονειράτα των κατοίκων της.

Λίγο πριν το μεσοπόλεμο ένα παιδόπουλο πλαντούσε στις αμμούδες της ακρολιμνιάς, νοιώθοντας διπλά σκα-βωμένο απ' την Τουρκιά και το ριζικό με τα μεγάλα ονόμα-τα ΑΠΟΛΛΩΝ... ΤΡΑΪ'ΑΝΟΣ και... κοντοχωριανός με το Μικρασιάτικο ΙΛΙΟΝ.

Το σφιχτομαράζο του κι' η δίψα για την άσπρη θά-λασσα γλυστρούσε κι έφευγε από τις θαλασσοσυρμές, φορτωμένες τη βαριά αταβιστική γενιά του σαν γνήσιος ΕΥΘΥΒΟΥΛΙΔΗΣ. Κι έτσι ο μικρός Νίκος με τ' όνομα του θαλασσινού Άγιου και τα θαλασσιά μάτια, μπαρκάριζε για μισεμό σκληθριά λαξεμένα σ' αλαφρόξυλο μικρά σκα-φίδια. Η απόσταση ίσως στη σκέψη και στις πεθυμιές του απ' τ' άλλα συνομηλικά γειτονόπουλα δεν τον άφηναν να θρέψη φιλίες παιδικές.

Και τη μέρα πούρθε ο μεγάλος εκπατρισμός, ανταλ-λαγή τη λέγαν, που νάξερε ο πατέρας, Στρατής Ευθυβου-λίδης, πως μαζί μ' όλη του τη φαμίλια, τα παιδιά του κι' ό-τι μπόρεσε να πάρη, θα κουβαλούσε σαν πάτησαν το πόδι τους στη ΣΑΛΟΝΙΚΙ, την πιο ΟΣΙΑ υποθήκη, που την τράνε-ψε ο μικρός του Νίκος στη μετέπειτα ζωή του:

Το πείσμα για τη δημιουργία κι έρωτας κι έκφραση στον ένσαρκο λόγο, πούχε σαν φάρο ένα τετράστοιχο του αγαπημένου πατέρα:

«ΦΙΛΙΑ, Λέξη ΜΑΓΙΚΗ, ΘΡΥΛΟΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΦΗΣΕ Ο ΔΑΜΩΝ ΚΙ Ο ΦΙΝΔΙΑΣ».

Το μικρό προσφυγόπουλο αμέσως στρώθηκε στη δουλειά νοιώθοντας άνετα στο, όπου γης και πατρίς, κι αμέσως πήρε το ρόλο του μικρού φαμελιάρη. Ταξινόμησε λογιστικά τη νέα ζωή όλης της οικογένειας και τα κατάφερε θαυμάσια. Αφού εξασφάλισε κάπως την κουρασμένη του Οικογένεια απ' την προσφυγιά, πήρε σαν κατευόδιο τις ευχές των γονιών του και ξαναμίσηψε πάλι στεργιανός έχοντας σαν παρηγοριά ένα μεγάλο ποτάμι, το ΣΗΚΟΥΑΝΑ, στο ΠΑΡΙΣΙ.

Εκεί δουλεύοντας σκληρά, τελειώνει τις γυμνασιακές του σπουδές, ενώ στη συνέχεια αποφοιτά άριστα σαν οδοντογιατρός από το πανεπιστήμιο των Παρισίων με δίπλωμα υπογεγραμμένο από τον υπουργό παιδείας της Γαλλίας, προνόμιο πούχαν μόνο οι γηγενείς σπουδασταί κι όχι οι μέτοικοι αλλοδαποί, προνόμιο που του εξασφάλιζε μια άξια καριέρα γιατρού στη Γαλλία που θα ζήλευαν πολλοί. Κι όμως ο Γιατρός πιά Νίκος Ευθυβουλιδης, αφού ότι είχε να πάρη από την ξένη τούφτασε, δεν τον χωρούσε πια ο τόπος, τη Γαλλική κουλτούρα την έβλεπε πάντα σαν ψυχοπαίδι της Ελληνικής κλασσικοβυζαντινής φύτρας του.

Μάζεψε πάλι τα μπαγκάζια του τη δίψα για δημιουργία κοντά στους δικούς του, και μ' ένα ρόδο άλυκο στη θέση της καρδιάς το στοιχο του ποιητή «ΕΛΛΑΔΑ ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΝΑΜΑΙ ΜΕ ΠΛΗΓΩΝΕΙΣ..» γύρισε στη ΣΑΛΟΝΙΚΗ.

Χρόνια πάλεψε, αυγάτησε την επιστήμη του, άνοιξε Ιατρείο, άξιος δουλευτάρης γιατρός, σπάταλα ευεργετούσε τους πονεμένους πελάτες του.

Ώριμος πια αποφάσισε να κάμη οικογένεια. Κι έτσι από μοίρα, θες, να παντρευτή μ' άξια Ναουσαία το γένος ΜΥΛΩΝΑ, από μια νερομάνα πόλι τη ΝΑΟΥΣΣΑ, την πλέουσα (ΝΑΥΣ) αποκτώντας δυο άξιους γιους.

Σ' όλα αυτά τα χρόνια μεράκι και καϋμός το «ΘΙΑΚΙ» πούχε μέσα του ο ΛΟΓΟΣ, ο ένσαρκος λόγος, ο καθαρός κρυστάλλινος έμμετρος λόγος σαν την καθάρια τιμημένη φιλία του Δάμωνα και Φινδία. Αν και γνώρισα το Νίκο Ευθυβουλίδη σαν οδοντογιάτρο μου, δεν τον ξέρω σαν γιατρό πια αλλά σαν ποιητή.

Όταν μ' είχε καθιλωμένο στην καρέκλα μ' ανήμπορο ανοικτό στόμα δεν πονούσα, όταν τον άκουγα να στοράη, με θαυμασμό, όλο για ποίηση με ντόμπρα φωνή ν' αφηγείται τα θαλασσινά του κατορθώματα, αφού τιμημένος πια θαλασσοπόρος τα μικρά σκληθριά, πούστελνε από την αλύτρωτη παραλημνιά του, τάκανε γεγονός όταν όργωσε θαρραλέα, σαν Οδυσσέας, το Αιγαίο και το Ιόνιο σ' αληθινά σκαφίδια πια. Κι είμαι ο μόνος που πιστεύω στ' αλήθεια, πως ήρθε πρόσωπο με πρόσωπο με το Θεό ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ, νικώντας τον στο Μαλέα όταν τούφραξε το δρόμο.

Κι όλα αυτά τα δρώμενα, της στεργιάς και της θάλασσας, δεν τον ανάπαυαν, μόνο σύχαζε όταν έπαιρνε τη γραφίδα και σμίλευε άξια το λόγο. Κι όλα τα μεράκια τα υπαρκτά και τα ονειράτα, τάκανε λόγο, γραφή, ποίηση.

«Και σαν απόσταγμα μεθυστικό που η λύρα σου μας δίνει...», όπου κάπου αναφέρω, ο Νίκος Ευθυβουλίδης μάζεψε με σεμνότητα το συναξάρι μιας ποιητικής διαδρομής και μας το παρουσιάζει...

ΓΙΩΡΓΟΣ Ε. ΚΑΤΩΠΟΔΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ